

UN PREMI PER A VINEBRE

MARIA CARMEN CORRECHER IBORRA

Membre del Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre

Un diari d'àmbit estatal incloïa, entre les seves informacions, la de la programació nocturna de la TV: a les 21.13 h, un programa informatiu dedicat a la Ribera d'Ebre. La veu va córrer ràpidament i a les nou de la nit 23.000 riberencs estàvem pendents de la tele, preparats per comprovar la visió que hom té de la nostra terra.

21.13 h: comença la capçalera musical. Un vell castell templer es retalla sota el cel per damunt del turó, mentre un llaüt, la vela al vent, travessa d'una vora a l'altra de l'Ebre. Unes imatges en blanc i negre mostren una dona —càntir al cap— tornant a vila per la sendera costeruda que ve del riu, capitanejant un reguitzell de xiquets que, armats amb una canya cadascun, feien la guerra de jugar. Les imatges prenen color tot seguit i per damunt de la plata líquida del riu es perfila el pont Penjat d'Amposta, seguidament el Delta... I la Ribera?

No és la primera vegada que, decebut, canviem de cadena i ens empassem les paraules agres que voldríem dir, no sabem a qui.

Tot i la tristor que ens produeix que la resta del país no sigui particip de les nostres boires, dels nostres verds oliosos i del nostre tarannà riberenc (ja sabem que *gent de ribera, gent falaguera*), no deixem de moure'ns i, per exemple a Vinebre, des de l'any 1983 es convoca un esdeveniment literari que, amb el nom de Premi de Narrativa Ribera d'Ebre, pretén (pretenia en un principi) fomentar l'afició per la literatura en la nostra comarca. Iniciativa que, com demostra la seva durada i la seva amplíssima participació, ha obtingut un ressò que complau a tots els vinebrans i a tots els riberencs sense excepció.

El primer any, el premi va estar dotat (fent un gran esforç) amb 25.000 pessetes; molts diners, tenint en compte el pressupost amb què es comptava. Després, l'Ajuntament va decidir augmentar la dotació a 100.000 pessetes, i eliminar les limitacions d'edat, procedència i tema, perquè tot el Principat fos sabedor de la convocatòria, donant així lloc a aquest projecte engrescador que fa palès cada any que la paraula és la força.

El III Premi de Narrativa Ribera d'Ebre va ser el decisiu per a la continuïtat del guardó: es van presentar molt pocs treballs (de no gaire qualitat, en l'opinió del jurat) i va ser declarat desert, deixant un regust de punt i final. Afortunadament, les circumstàncies econòmiques i socials de l'Ajuntament van canviar i, com sol passar després d'una sequera, vénen els aiguats, el IV Premi duigué una allau de treballs, tots molt interessants. I, des d'aleshores, cada any ha anat a més. Pel que, veient el vol que aixecava, i aprofitant l'interès que tenien el Consell Comarcal i el propi Centre d'Estudis de la Ribera d'Ebre (CERE), es va establir la col·laboració tripartida actual, situant l'import en 350.000 pessetes. Es pot dir, doncs, que ha crescut, colze a colze, amb el Premi d'Assaig Artur Bladé i Desumvila del CERE, salvant les diferències que hi ha entre la novel·la i l'assaig, que són, a la fi, les que n'han permès la supervivència.

Pels vinebrans, l'atorgament del Premi de Narrativa a les darreries d'agost és la direcció natural que pren la festa major, ara que ja no és tan sols el preàmbul lúdic de la verema i, des de l'any 1984, s'han anat organitzant els que ja són tradicionals sopars literaris, als que ens han acompanyat nombroses personalitats de la política, de la cultura, de les arts... i, sobretot, del poble. I és un fet que les havaneres i el ternasco es barregen bé amb els llibres, i els escriptors amb els bons vins, la nostàlgia amb el futur i l'economia amb els somnis, trenant plegats moltes petites històries: la que arrela al nostre poble (i que ja és major d'edat), i les que arrenen als voltants de totes les contalles presentades al concurs; a les ribes de tots el rius, a les vores de tots els focs, de la carena a la platja...

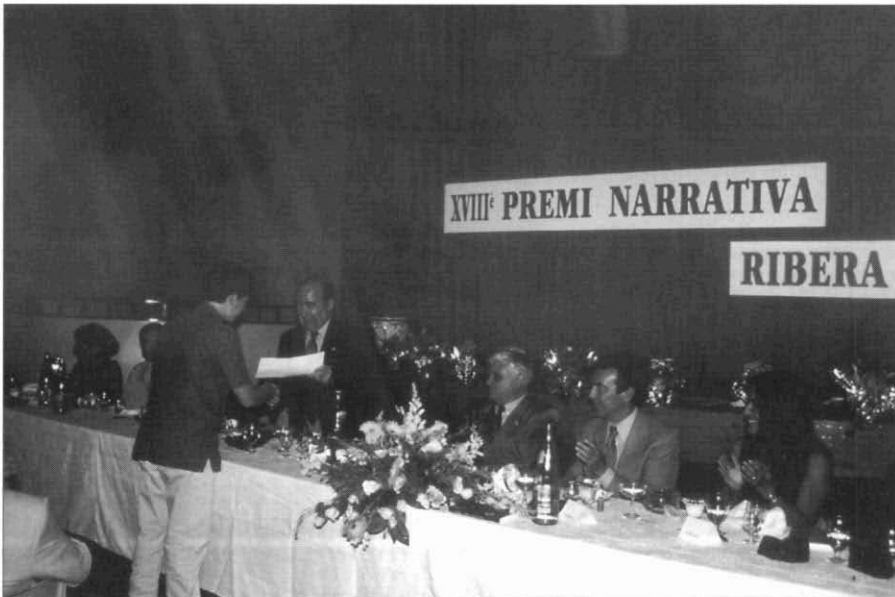
Encara que la del Premi de Narrativa Ribera d'Ebre no és només la història breu de tres plats i postre, hi ha hagut nits memorables. Alguns dels convidats a presidir l'acte, han estat entranyables, accessibles i, fins i tot, familiars. Recordem amb especial atenció als Srs. Carmel Biarnés, Lluís Perpinyà, Artur Bladé i Desumvila, Josep M. Sáez, Ignasi Riera, Jaume Farriol, Tísner, Xavier Amorós (pare i fill), Xavier Garcia, Margarida Genera, Olga Xirinacs, Andreu Carranza... Del món de la política hem tingut presidents de la Diputació, de Consells Comarcals, diputats, consellers, alcaldes i delegats del Govern. Una ullada enrere ens recorda que un dels àpats va estar amenitzat per dos solistes de l'Orfeó Català; i en un altre, Gina i Ronald de Roek ens van oferir al piano fragments de *Don Giovanni*. L'any del quart premi es féu malbé el menjar —cunill amb cargols— (i fou així que ens va créixer la fama de tardaners). Hi ha hagut pluja i vent i convidats que no arriben (i convidats que badallen). També anys de calor perquè s'estava molt estret, manca de corrent elèctric, o problemes en l'aire condicionat, i amb tot això hi comptem a l'hora de fer història.

Deixant de banda l'anecdota gastronòmica, ens afalaga la participació il·lusionada de tants i tants autors que fan del català la seva eina, i ens satisfà la dedicació de totes les persones que al seu moment, han estat designades membres del jurat. Sabem que alguns han enllustrat la seva sensibilitat, ni que fos per un estiu, i han llegit acuradament les pàgines escrites pels dits neguitosos d'algun somiador, que els ha passejat amb les seves paraules per l'ahir i pel demà passat, pels sentiments i per les necessitats. A tots ells, gràcies.

Els guanyadors —el més important— han estat molt diversos. Bastants han estat riberencs (de Miravet, de Riba-roja d'Ebre, de Flix, de Móra la Nova, de Móra d'Ebre, d'Ascó, de Vinebre) i altres d'arreu de Catalunya, de les Illes i del País Valencià.

Amb el desig de *Que no es perdi el paradís*, el primer premi el vaig guanyar jo mateixa d'una manera inesperada (1983). Certament estava fet *Per aquella gent, per aquell riu* (Josep M. Sáez, 1984), en especial per *El noi de can Janot* (Lluís Perpinyà, 1986) i per un altre que se'n va anar, *I es deia amic* (Gemma Carim, acc. 1986), que s'estava a *La fosca més densa* (Miquel López Crespi, 1987), des d'on escrivia *Epístoles informals a una amiga abstèmia* (Modest Mesa, 1988), parlant-li d'*El Caribe i d'altres proses* (Carme Roig, 1989), amb *Paraules blaves al mar blau* (Roger Justafre, 1990), fent una mena de *Crònica d'Empúries* (Miquel Guibernau, 1991), que discretament anomenava *El desert de l'oblit* (Andreu Carranza, 1992), amb *L'Esperit de vidre* (Pilar Romera, 1993), característic dels qui viuen en *El país del fum* (Francesc Puigpelat, 1994) on *Tots els àngels del món* (Jesús Pacheco, 1995) es preguntaven *Si és no és* (Imma Monsó, 1996) un cargol o un *Fonoll de mar* (Carme Arrufat, 1997), ja que se sentia *El rumor* (Joan Gelabert, 1998), i vet aquí que només eren *Les arrels* (Josep Fontdecaba i Fuster, 1999).

Dos punts i seguit ha estat el premi de l'any 2000, que s'ha desplegat en dos i ha tingut una convidada de luxe per presidir el lliurament dels guardons: la Maria de la Pau Janer. El Premi de Narrativa Jove, convocat amb motiu del 18è aniversari de la nostra festa literària, el va guanyar la Vanessa Benet Gironès (d'Ascó), amb el conte *Petjades a la fosca nit de l'adolescència*,

Acte de lliurament del XVIII Premi de Narrativa Ribera d'Ebre, concedit l'agost de 2000 a Vinebre (V. Casadó)

mentre que el Premi de Narrativa Ribera d'Ebre 2000 se'l va endur, amb la novel·la *Els tripulants*, el jove Xavier Gual Vadillo, de Barberà del Vallès.

A tots vosaltres, que ja sou part de la nostra història, el nostre reconeixement més cordial.

ANNEX: PREMIS DE NARRATIVA RIBERA D'EBRE

ANY	TÍTOL / AUTOR	EDICIÓ
1983	<i>Que no es perdi el paradís</i> Maria Carmen Correcher	La Impremta. Hospitalet de l'Infant
1984	<i>Per aquella gent, per aquell riu</i> Josep M. Sáez	La Impremta. Hospitalet de l'Infant
1986	<i>El noi de can Janot</i> Lluís Perpinyà	La Impremta. Hospitalet de l'Infant
1987	<i>La fosca més densa</i> Miquel López Crespi	La Impremta. Hospitalet de l'Infant
1988	<i>Epístoles informals a una amiga abstèmia</i> Modest Mesa	Inèdit
1989	<i>El Caribe i d'altres proses</i> Carme Roig	Inèdit
1990	<i>Paraules blaves al mar blau</i> Roger Justafre	Inèdit
1991	<i>Crònica d'Empúries</i> Miquel Guibernau	El Mèdol. Tarragona
1992	<i>El desert de l'oblit</i> Andreu Carranza	El Mèdol. Tarragona
1993	<i>L'Esperit de vidre</i> Pilar Romera	El Mèdol. Tarragona
1994	<i>El país del fum</i> Francesc Puigpelat	El Mèdol. Tarragona
1995	<i>Tots els àngels del món</i> Jesús Pacheco	El Mèdol. Tarragona
1996	<i>Si és no és</i> Imma Monsó	El Mèdol. Tarragona
1997	<i>Fonoll de mar</i> Carme Arrufat	El Mèdol. Tarragona
1998	<i>El rumor</i> Joan Gelabert	El Mèdol. Tarragona
1999	<i>Les arrels</i> Josep Fontdecaba i Fuster	El Mèdol. Tarragona
2000	<i>Els tripulants</i> Xavier Gual	El Mèdol. Tarragona